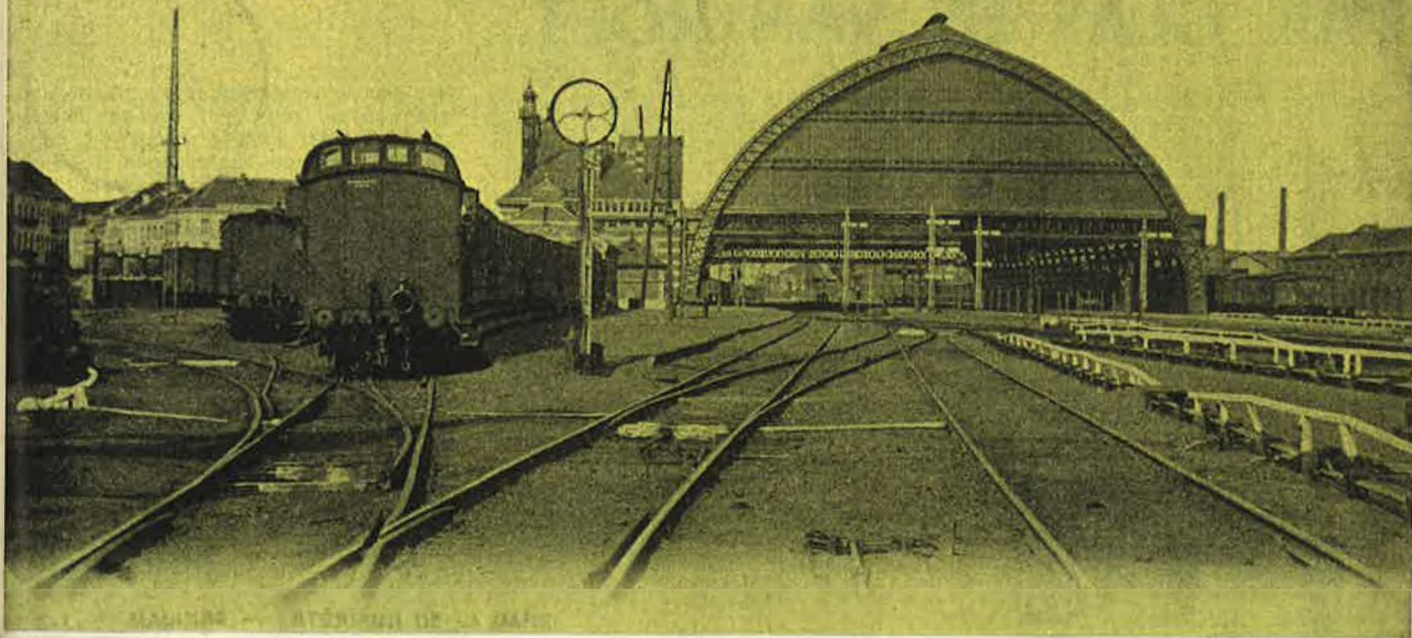

VAN GLAS EN VAN ROET..."

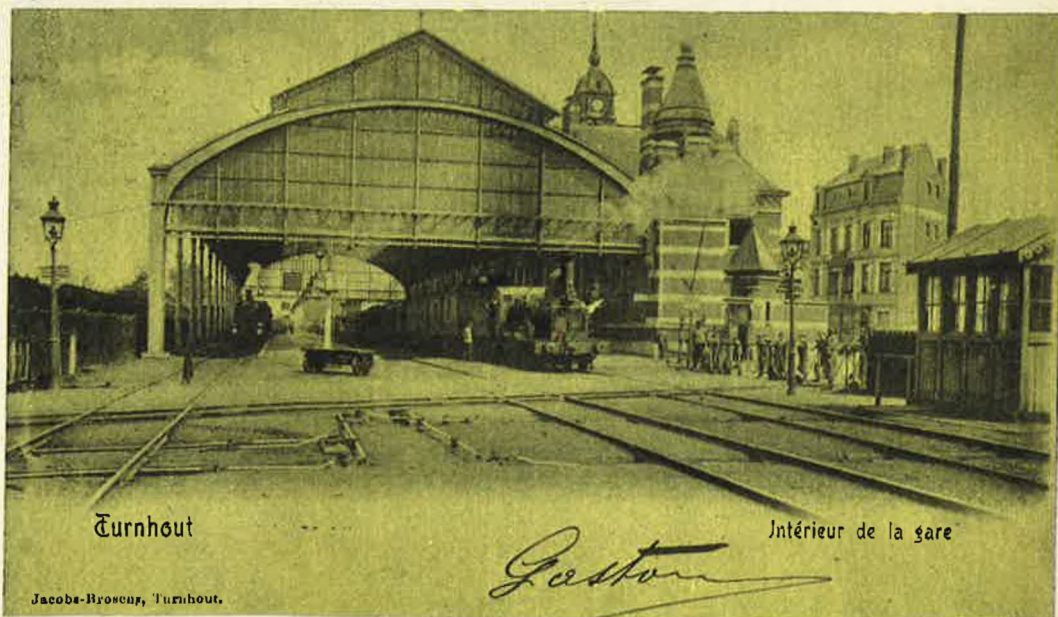

Mechelen

de kolendampen zouden de exotische diersoorten kunnen hinderen.

De enkele mijlen die Antwerpen van de Aartsbisschoppelijke stede scheiden, liggen weldra achter ons... En daar staan we dan onder de metalen hal van station Mechelen. Het gebouw, dat in klassieke Renaissancestijl opgetrokken werd volgens de plannen van architect Janiet, werd in 1888 voltooid. De indrukwekkende glazen koepel overspant de verlaten sporen : het angelus heeft nog niet geluid voor het vertrek van duizenden arbeiders.

We willen het Noorden van ons land niet verlaten zonder een ommetje te maken via Turnhout, in de Antwerpse Kempen. Langs het in 1896 voltooide stationsgebouw, zien we hoe een trein geduldig wacht op de telaarcomers : arbeiders uit de tijk- en zijdefabrieken keren, na een zware dagtaak, terug naar huis. Er is geen haast bij, maar de rolhekken sluiten reeds de overweg af.

Turnhout

Intérieur de la gare

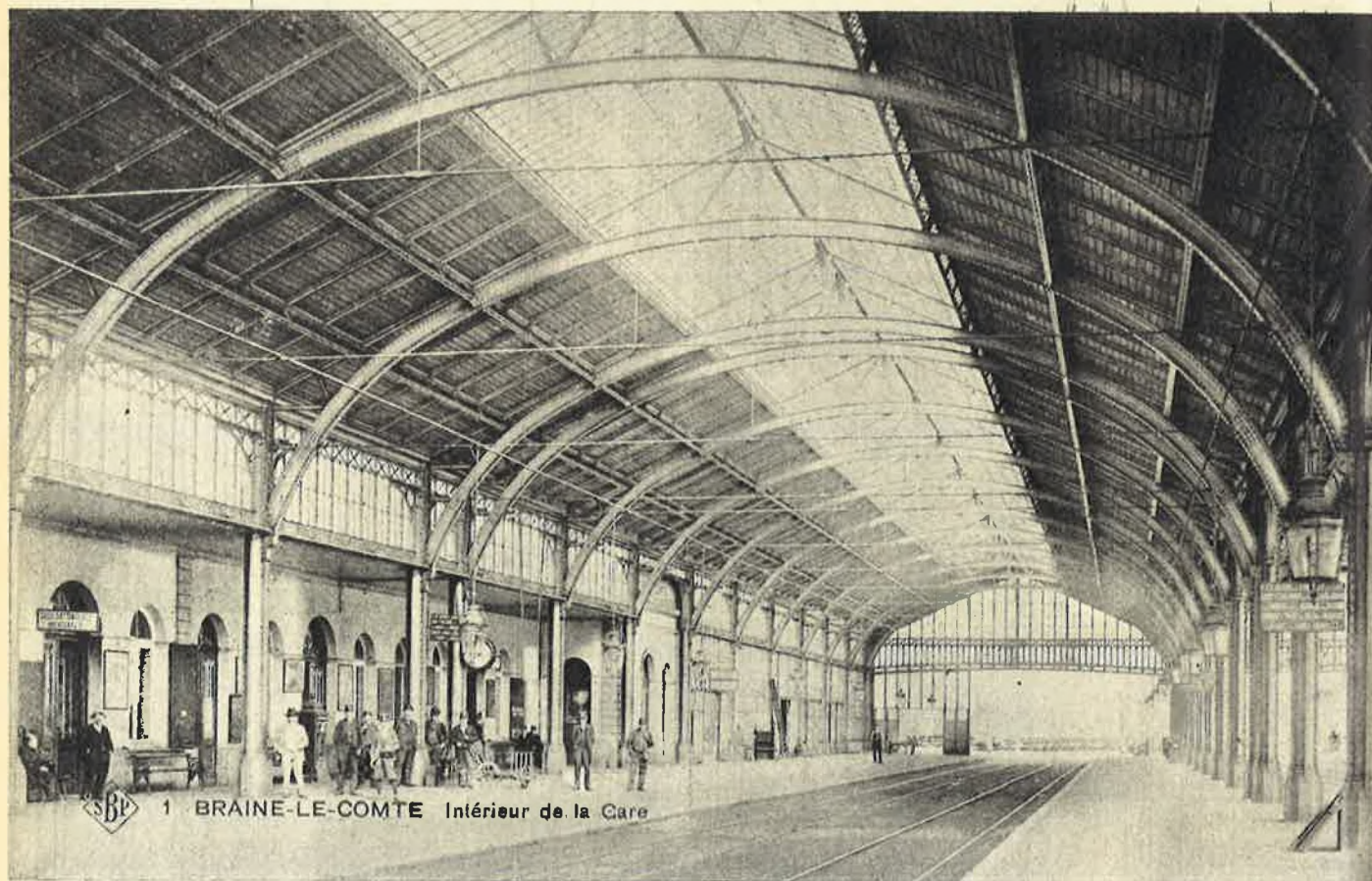
Jacobs-Brosens, Turnhout.

Leest

"DIE KATHEDRALEN VAN GLAS EN VAN ROET..."

Het glas van de overkapping, waarop de jaren en de rook hun stempel hebben gedrukt, barst lichtjes onder de opgehoopte lagen roet. Een laatste rookpluim tolt weg : een wolkje te meer in de lucht...

Na tal van omwegen bereiken we 's Gravenbrakel, waar het personeel samentroept om ons te verwelkomen. Hier zullen we best de voorschriften naleven van de borden die de perrons afpalen : « Het is verboden de sporen over te steken zonder daartoe door de bedienden van de dienst te zijn uitgenodigd en in of uit de rijtuigen te stappen wanneer de trein reeds in beweging is, of vooraleer deze volledig stilstaat. » Grote hanglantaarnen verlich-

1 BRAINE-LE-COMTE Intérieur de la Gare

ten de perrons. Ontelbare keren zijn ze wellicht getulgen geweest van ontroerend afscheid, vluchtige glimlachjes, vaalbleke gezichten?

Weldra bevinden we ons volop in het uitgestrekte Industriebekken van het Zwarte Land. Alom rijzen er enorme schoorstenen uit de grond die vlammen als kraters of loeien als smederijen uit de tijd der Cyclopen. Ten slotte vangen we voor ons, tussen de massa's bomen waarachter ze schuil gaan, een glimp op van de vestingswerken van Charleroi.

Enkele seconden later rijden we over een stenen, daarna over een houten brug die de sloten van de vesting overwelft, om zo het station te bereiken. Er heerst een koortsachtige drukte. Een rangeerlocomotief type 51 Staat brengt een stel rijtuigen aan het perron. Op een zijspoor zijn wagenschouwers druk doende om een wagen te herstellen. Stopseinen — op een zelfde seinpaal — sluiten de in- en uitgang van de perrons af. Over enkele ogenblikken zullen ze voor ons op groen gezet worden voor onze terugreis, en het is met tegenzin dat we afscheid nemen van die glazen overkappingen waar het goed is je dromen nog even te laten pleisteren...

Paul PASTIELS.

CHARLEROI. — Intérieur de la Gare.

